

Lis Lucassen

HITTE

STORM
PUBLISHERS

© 2015 Lis Lucassen

Omslagontwerp en opmaak binnenwerk: Natasja Storm

Nederlandse rechten Storm Publishers

ISBN 978 94 92098 07 8

NUR 301

Dit boek is ook leverbaar als paperback, ISBN 978 94 92098 06 1

www.stormpublishers.nl

www.young-adults.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Don't say a word
just come over and lie here with me
'cause I'm just about to set fire to everything I see*

*I want you so bad I'll go back on the things I believe
There I just said it
I'm scared you'll forget about me*

John Mayer
Edge of Desire

1

Daan

De hitte overviel hem. In zijn herinnering was het nooit zo misselijkmakend warm geweest. De stof van zijn shirt plakte aan zijn rug en Daan vocht tegen de impuls om zijn mouwen op te stropen. Om het ding over zijn hoofd te trekken en weg te smijten. Geen optie.

De huid op zijn rechterschouder jeukte. Als deze verdomde busreis nog langer duurde, trok hij met liefde straks aan de handrem. Uitstappen in de middle of nowhere was vast duizend keer beter dan nog langer te moeten zitten in dit zweethok.

‘Doet die airco het niet of heb je er weer met je poten aangezeten?’ Daan strekte zijn arm om opnieuw aan het bolletje te draaien dat boven hem hing en waar af en toe een oprisping warme lucht uit kwam.

Naast hem draaide zijn broertje zich om. ‘Ik heb nergens aangezeten, jij zit constant te kluten met dat ding.’ Ook hij strekte zich uit en draaide aan het ventilatortje boven zijn hoofd. ‘De mijne doet het ook niet.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘We zijn er bijna.’

Als Joost het maar niet in zijn kop kreeg om het bijbehorende liedje te gaan zingen. Dan zou hij het liefst voor het voertuig springen.

‘Daan, ophouden.’

Hij keek opzij, recht in het gezicht van zijn moeder die hem een

waarschuwend blik toewierp.

‘Wat?’

Ze wees naar zijn linkerhand, waarmee hij op en neer wreef over zijn rechterarm.

‘Jezus, ma,’ snauwde hij haar toe. Ze had er werkelijk waar geen idee van hoe het nu voor hem voelde, hier opgepropt te moeten zitten in deze rijdende doods-kist. In de hel was het waarschijnlijk minder benauwd.

‘Alsjeblieft, Daniël.’ Haar vermoeidheid klonk door in de manier waarop ze zijn volledige naam uitsprak, het was te lezen in de groeven die in haar huid stonden, in de manier waarop haar groene ogen continu heen en weer flitsten, om altijd weer terug te komen naar hem.

‘Wat? Ben je bang dat het me lukt mijn slagader open te krabben?’

Zijn woorden hadden het gewenste effect. Ze wendde haar hoofd af. Hij had mazzel dat zijn vader hem niet had gehoord. Die lag met zijn hoofd tegen het raam gekanteld en leek zo diep in slaap, dat zelfs de constant jengelende muziek van de buschauffeur hem niet deerde.

De bus maakte een draai en net op tijd kon hij voorkomen dat hij tegen Joost aan schoof. Daan keek naar buiten en zag dat ze de ronde oprit van het hotel opreden. De buschauffeur trapte abrupt op de rem en Joost vloog met tablet en al naar voren.

‘We zijn er,’ merkte hij droogjes op.

‘Echt waar, joh?’ grijnsde Joost.

De chauffeur was gezegend met de meest monsterlijke snor die Daan ooit had gezien. Het ding leek een eigen leven te leiden en was hem direct al opgevallen toen de man hen van het vliegveld oppikte. Ook Joost scheen onder de indruk van de haarmassa. Daan stak zijn vinger onder zijn neus en trok zijn wenkbrauwen omhoog. Joost drukte twee vingers op zijn bovenlip en salueerde met de tablet tegen zijn voorhoofd.

‘Stop daarmee! Jullie lijken wel een stelletje kleuters!’ siste hun moeder hen toe. Daan liet zijn arm zakken en stak zijn handen in zijn broekzak. Snel liep hij achter Joost aan de lobby binnen. Braaf ging hij naast zijn broertje staan en bekeek de jongen die hen fake glimlachend welkom heette. De gast had verdacht veel weg van Ken. De manier waarop hij net iets te dicht op het meisje naast hem stond, deed Daan vermoeden dat deze Ken niet dezelfde inhoudsloze onderbroek had als de mannelijke barbiepop.

Het meisje keek hem aan, fronste toen ze haar blik liet gaan over zijn lange mouwen. De vraag lag in haar blauwe ogen. Hij wendde zijn hoofd af, van het bekende gevoel van schaamte kreeg hij het nog warmer dan hij het al had.

Lynn. Hij ving haar naam op. Ze had een mooie stem, een breekbaar randje kleurde haar woorden toen ze de gasten, hem, een fijne vakantie toewenste.

Daan zuchtte en liep naar zijn rugtas, die de besnorde chauffeur bij de andere koffers had neergelegd. Hoe sneller hij op zijn hotelkamer kwam, des te sneller hij het zweet en de irritatie van zich af kon spoelen onder een koude douche.

2

Lynn

De zon weerspiegelde diamanten in het gladde oppervlak van het zwembad. Lynn genoot van de rust. Het was na zessen en het terras rondom het zwembad was verlaten. Nog even en de ontbijtzaal ging open, nog even en de hotelgasten zouden hun buik rond eten om vervolgens een handdoek uit te spreiden over een strandstoel. De hele dag loom hangen in de zon. Vakantie. Ongehaast. Ongedwongen.

Lynn dronk haar thee op en wreef over het embleem op haar blauwe polo. 'Animation Team'. Het was haar vierde week in hotel Tropical Beach, niet ver verwijderd van het daadwerkelijke tropische strand. Nog twee weken en het werk zat erop. Ze wilde niet denken aan haar terugkeer naar Nederland. Aan het eerste jaar pabo. Aan Esmee, die niet naast haar in de collegebanken zou zitten. Haar gedachten dreigden af te dwalen en dus concentreerde ze zich opnieuw op het blauwe water. Niet zo blauw als de zee, maar genoeg om de opkomende onrust tot kalmte te dwingen.

'Ben je klaar?' Stef plofte naast haar op de tuinstoel. Zijn blonde haar piekte nonchalant rond zijn gezicht, onder zijn blauwe ogen zag ze de bruinige wallen.

'Laat geworden?'

Stef grinnikte, trok zijn knappe gezicht in de plooi en haalde zijn schouders op. 'Eerder vroeg. Hoe laat is het?' Hij wachtte niet

tot ze op haar horloge keek, maar pakte haar pols vast en tuurde zelf naar de wijzers van het klokje. 'Shit. Het is gewoon te vroeg.' Hij zakte onderuit in de stoel en vouwde zijn armen voor zijn borst. Vanonder zijn lange wimpers keek hij haar aan. 'Ik hoop maar dat Emmanuel rustig rijdt, dan kan ik nog net tien minuten slaap pakken.'

Buschauffeur Emmanuel bleek allesbehalve rustig te hebben gereden. Stef had net zijn ogen gesloten, toen ze het getoeter hoorden. Met een kreun kwam hij overeind, pakte Lynns hand en trok haar omhoog. Iets te ruw, waardoor ze tegen hem aan viel. Stef lachte en sloot zijn armen om haar heen. 'Sjonge, als ik had geweten hoe goed dit voelt, had ik vannacht niet ...'

Lynn tikte hem tegen zijn schouder en ontsnapte uit zijn omhelzing. Ze voelde haar gezicht gloeien en dat kwam niet van de vroege ochtendzon. Ze zocht naar een passend antwoord, een manier om hem luchtig van repliek te dienen, maar zoals altijd miste ze het moment. Stef was alweer vooruitgelopen.

Stef was aantrekkelijk. Dat was een onomstotelijk feit. Het probleem was dat hij dat zelf dondersgoed wist en er handig gebruik van maakte. Zijn kamer kon bijna iedere avond rekenen op vrouwelijk bezoek. Hij was charmant en grappig maar ook bij vlagen arrogant en gemakkelijk. In meerdere betekenissen van het woord. Thuis zou ze gillend van hem zijn weggerend. Dat soort jongens zorgden ervoor dat ze zich onwijs ongemakkelijk voelde. Maar op dit zonovergoten eiland was het lastig wegrennen. En daarbij, ze had zich voorgenomen anders te worden. Zeker nu ze straks ging studeren, in haar eentje naar een onbekende stad. De oude Lynn kon ze daar niet gebruiken.

'Goedemorgen allemaal!' Stef spreidde zijn armen in een schijnomhelzing. Emmanuel kon nog net onder zijn uitgestrekte arm doorlopen, terwijl hij de laatste koffer de lobby in sleepte en bij de anderen zette. Lynn onderdrukte een glimlach bij het zien

van de chauffeur met zijn grote snor en kale hoofd. Hij begroette haar met een klein knikje, telde hardop de koffers, zwaaide kort naar de vakantiegangers die hij net had afgezet en snelde naar buiten. Waarschijnlijk naar het vliegveld, bedacht Lynn zich, om een nieuwe horde reizigers op te pikken en naar hun hotels te vervoeren.

‘Welkom in Tropical Beach! Ik ben Stef Boot en dit is Lynn Stevens en wij heten u natuurlijk van harte welkom! Uw all inclusive-bandjes en keycard haalt u straks op bij de receptie en uw koffers worden door Pepito naar uw kamers gebracht.’ Stef haalde adem en Lynn keek naar de nieuwe gasten. Een stelletje van ongeveer haar eigen leeftijd, een oudere heer en dame en een gezin. Vader, moeder, een jochie van een jaar of dertien en ...

Lynn keek omhoog want de jongen was lang. Makkelijk een kop groter dan zichzelf en zelfs langer dan Stef. Hij droeg een loshangende broek die net tot over zijn knieën viel en een zwart shirt met lange mouwen. Onder de klep van zijn pet glansden twee bruine ogen. Hij keek haar kort aan, draaide toen zijn gezicht weg.

‘... Of niet, Lynn?’

Lynn herstelde zich en keek net iets te lang naar Stef. Ze had de rest van zijn welkomstspraak gemist. Hoe ging het ook alweer? Welkom, sleutels en bandjes halen bij receptie, animatieprogramma en dagtochten, hostess is er vanavond ... Ja, dat was het. Ze dwong een glimlach op haar gezicht. ‘Ja en zoals Stef al zei, geniet van het mooie weer en de prachtige omgeving. Als u vragen hebt, wij zijn er niet alleen voor de jongste gasten, maar ook voor u. Een heel fijne vakantie gewenst!’

De jongen liep als eerste van het groepje weg, trok een rode backpack uit de stapel koffers en hing deze rond zijn linkerschouder. Zonder te wachten op zijn ouders of broertje, beende hij uit het zicht.

3

Daan

De halve nacht had Daan wakker gelegen en geluisterd naar de trage in- en uitademing van Joost, die naast hem lag. Het bed lag onprettig. Eerst voelde de matras te hard, later belandde hij in een kuil. Het laken wikkelde zich vervelend om zijn benen en als hij het ding van zich af schopte, had hij vijf minuten later alweer spijt. De airco bromde en de koude lucht bevroor het laagje zweet op zijn lichaam.

Eindelijk sliep hij. Eindelijk. En nu stond zijn vader op de gang om hen te wekken. Hij beukte tegen de gesloten deur alsof de wereld verging.

‘Wil jij eerst douchen?’ Joost had zijn benen over de rand van het bed gegooid en keek hem over zijn schouder aan.

‘Nee.’

‘Slecht geslapen?’

Daan haalde zijn schouders op als antwoord.

‘Heb je last van je ...’

‘Ik heb last van jou,’ onderbrak hij zijn broertje.

Joosts houding veranderde, zijn rug verstarde en hij draaide zijn gezicht weg. Alsof de woorden hem fysiek pijn deden.

Daan kwam overeind, hij schoof omhoog tot hij met zijn rug tegen de achterkant van het bed zat. Hij wilde sorry zeggen maar Joost was al opgestaan. De deur van de badkamer sloeg met een knal

in de sponning. Met een zucht liet hij zich weer onderuitzakken.

Zijn ouders dachten dat het een geweldig idee was. De vakantie. Misschien wel de laatste keer dat ze samen konden gaan, als gezin. Hij zou immers aankomend schooljaar eindexamen doen en wie weet waar hij volgend jaar zat. Hun stemmen geforceerd opgewekt, zo schel dat de superlatieven hem pijn deden aan zijn oren.

Toen hij zei dat hij niet meeding, niet mee wilde, luisterden ze niet. Ze praatten gewoon over hem heen. Over het hotel dat ze hadden geboekt, over alle bekende plekken die ze weer konden zien, over Hernando en dat het tijd werd hem weer eens op te zoeken.

Pas toen hij met zijn vuist tegen de muur had geslagen, pas toen zijn bloed vleurde op het witte stuc, keken ze op, de uitdrukking op hun gezicht de bekende mengeling van vermoedheid, teleurstelling en wanhoop.

Maar ze luisterden nog altijd niet. Hem alleen laten was geen optie, had zijn vader gezegd. Zijn moeder liep naar de bijkeuken en sloot de deur. Haar toevluchtsoord, waar ze in een afgesloten kast alle herinneringen aan haar oudste zoon bewaarde. Herinneringen aan wie hij was voordat een vreemde gevuld met haat en woede zijn kapotte lichaam had opgeëist.

De sleutels van de kast bewaarde ze in haar portemonnee, omdat ze wist dat hij hem zou leeghalen als hij de kans kreeg. Al die nutteloze prullaria. De prijzen. Zijn tenue. De foto's en de krantenknipsels. Het liefst kieperde Daan alles in de container. Dat zijn moeder zo krampachtig vasthield aan het verleden ... Snapte ze dan niet dat die jongen nooit meer zou terugkomen?

'Daan! Joost! Komen jullie zo naar de ontbijtzaal? Ik blijf hier niet langer op de gang wachten.' Zijn vader klopte nog een keer op de deur, waarschijnlijk om zijn woorden kracht bij te zetten.

Met een zucht draaide Daan zich op zijn zij en sloot zijn ogen. Soms verlangde hij naar de eindeloze rust die hij had gevoeld. Het uitgestrekte duister, tot hij zijn ogen opendeed in het ziekenhuis en

alle ellende ineens vertienvoudigd werd.

‘Stinker! Jij kan douchen.’ Joost plofte naast hem op het bed, trok zijn tablet onder het kussen vandaan en stak de oortjes van zijn koptelefoon in zijn oren.

Met een zucht stond hij op en sleepte zichzelf naar de badkamer. De spiegel ontwijkend trok hij het shirt uit waarin hij die nacht had geslapen, zijn boxershorts volgde. Snel stapte hij de douchecabine in en zette de kraan aan. Het water kletterde naar beneden.

Hij zeepte zijn haar in met shampoo uit het kleine flesje dat op een glazen plankje stond. Het rook naar jasmijn en pepermunt. Met zijn hoofd onder de straal ademde hij langzaam in door zijn neus en uit door zijn mond, terwijl het water over zijn lijf schuurde.

Blauwe ogen. Ze keken hem vol afschuw aan.

Het waren niet de blauwe ogen die hem gisteren observeerden. Dat meisje, Lynn heette ze, leek op Ella, maar toch ook weer niet. Waar Ella wist dat ze knap was, haar strakke lijf op exact de juiste plekken accentueerde en bewoog met een gracieuze zelfvertrouwen, verborg Lynn zichzelf. Hij kon het niet anders omschrijven maar hij herkende het meteen.

Hij vroeg zich af wat ze precies verborgen hield. Niet alleen onder die polo. Eerder zou hij het als een uitdaging gezien hebben, om langzaam die schil van onzekerheid weg te pellen en te kijken hoe ver hij met haar kon gaan. Hoe ver hij haar kon laten gaan.

Water drong zijn open mond binnen toen hij zijn hoofd achteroverleunde, zijn gezicht in de waterval. Net voordat het gebrek aan adem hem liet duizelen, bewoog hij naar achteren en ademde in. De zuurstof brandde in zijn longen.

Daan zette de kraan uit en stapte onder de douche vandaan. Er lagen schone handdoeken over het rek, pluizig wit. Snel droogde hij zich af. En vloekte. Hij was vergeten zijn kleren mee te nemen naar de badkamer.

‘Joost?’ Hij legde zijn hand tegen de deur. ‘Joost!’

Zijn broertje gaf geen antwoord, lag vast nog met zijn

koptelefoon op in bed.

‘Joost! Godver!’ Daan beukte met zijn vuist tegen de deur, nog altijd geen reactie. Het bezwete shirt en zijn boxer lagen op de grond. Hij raapte de kledingstukken op en trok ze weer aan. Het frisse gevoel dat de douche hem had gegeven, verdween direct.

In de kamer lag Joost inderdaad op zijn kant van het bed, zijn rug naar de deur. Hij hoorde de muziek van het spelletje door de oortjes van de koptelefoon heen. Joost droeg alleen zijn boxer. Een bekend gevoel drong zich aan hem op, een gevoel dat zijn ingewanden liet samentrekken en hem kort de adem benam.

Hoe zielig was het dat hij jaloers was op zijn dertienjarige broertje?

Daan beende naar zijn hoek van de kamer en rommelde door zijn rugtas. Met een schoon shirt en ondergoed in zijn hand, liep hij terug naar de badkamer. Helaas niet vlot genoeg.

‘Ik dacht dat jij ging douchen?’ Joost liet een van de oortjes langs zijn hals hangen en keek hem vragend aan.

‘Ik heb gedoucht.’

‘Waarom heb je je pyjama dan nog aan?’

‘Pyjama?’

Joost wees naar zijn outfit. ‘Je hebt dezelfde kleren aan als toen je de badkamer in ging.’

‘Wow! Sherlock Holmes!’ Hij gaf een trap tegen de matras, rakelings langs het uitstekende been van zijn broertje. ‘Ik was mijn kleren vergeten. Maar, scherp hoor. Poeh. Scherp!’

‘Daan ...’ De voorzichtige klank waarmee Joost zijn naam uitsprak, zette hem op scherp. ‘Je kunt je hier ook gewoon aankleden. Ik vind het niet erg om ...’

Iets bleef steken in zijn keel. Zijn binnenste groeide en zijn huid leek te klein te worden. Hij haatte het benauwde gevoel, maar niet zo erg als hij de rest haatte. De fluistering van medelijden, de breekbaarheid waarmee zelfs zijn puberbroertje met hem om meende te moeten gaan. Hij beende terug naar de badkamer en

knalde de deur dicht. De herinnering aan Timo's bezoek dreef naar boven, het gevoel dat hij toen had, hetzelfde als nu.

'Shit.' Timo keek hem aan vanaf zijn plek in de kamer. Zijn beste vriend durfde niet dichterbij te komen, had de kruk vlak naast de deur gezet. Klaar om te vluchten. De stilte tussen hen leek alles in neonlicht te zetten.

'Shit, Daan. Ik ...' Timo gebaarde wild in het rond, alsof hij daar de juiste woorden kon grijpen, die als aasgieren door de lucht vlogen. *'Ik vind het echt vreselijk.'*

Hij draaide zijn hoofd om, weg van de deur, weg van Timo, weg van de sympathie in de stem van zijn beste vriend die door hem heen sneed en hen voor het eerst in hun leven ongelijkwaardig maakte.

4

Lynn

‘Look at the beautiful water.’ Cherry, het kleine Engelse meisje, trok aan Lynns hand. ‘Can we go in? Please, Lynn, can we?’ Cherry deed haar naam eer aan, met haar rossige haar en bijpassende sproetjes.

Lynn schudde haar hoofd. ‘No, you can’t swim there, honey. It’s too deep.’

Teleurgesteld trok Cherry haar mee naar de ligstoelen. De kinderen hadden daar van stoelen en handdoeken een tent gemaakt. Cherry rende naar Ernesto, het Duitse kereltje. Ook Jip en Pleun, de twee Nederlandse kindjes die vandaag voor het laatst waren, begroetten haar. Cherry kroop de tent binnen, waar ze samen met andere kinderen gierend van het lachen hun pas gehaalde ijsjes opaten.

Lynn keek rond. Stef lag in het zwembad en speelde een spelletje waterpolo met de groep tieners. Hun gejoel joeg door tot ver over het hek van het hotel. Met een explosie van druppels schoot Stef de bal uit het water. Het ding rolde langs haar heen en bleef een paar meter verderop liggen.

‘Gast! Gooi even terug!’

Lynn volgde Stefs blik. De bal was voor twee in slippers gehulde voeten gerold. Ze keek omhoog, langs de knielange broek die losjes om zijn middel hing, langs het shirt met lange mouwen naar het

norse gezicht, half verborgen in de schaduw die de klep van zijn pet erover wierp. De jongen stapte zonder hen een blik waardig te gunnen over de bal heen en liep door, naar een van de weinige strandstoelen die in de schaduw stonden.

‘Eikel.’ Stefs fluisteren was allesbehalve zacht.

Lynn keek om, zag de schouders van de jongen verstrakken. Even leek het erop of hij zou stoppen, maar toch liep hij door, plofte op een stoel neer en haalde zijn telefoon uit zijn broekzak. Een koptelefoontje volgde. Ze wist dat ze naar hem staarde, maar schrok toch toen de jongen opkeek. Zijn bruine ogen boorden zich dwars door haar heen. Toen hij spottend zijn wenkbrauw optrok, voelde Lynn haar wangen kleuren. Snel wendde ze haar blik af, zich ervoor schamend dat ze hem zo had aangekeken.

Stef was inmiddels uit het zwembad gekomen, had de bal gepakt en stond naast haar. ‘Gezellige knakker. Not.’ Hij gooidde de bal omhoog, ving hem soepel weer op en knalde het ding het zwembad in, midden tussen het groepje luid schreeuwende pubers. Lynn fronste, keek opnieuw naar de jongen, die nu de dopjes van zijn koptelefoon in zijn oren had gedaan en met zijn armen gevouwen voor zich, ogen gesloten, op de strandstoel hing. Ondanks de warmte had hij niet eens de moeite genomen zijn shirt uit te doen. Bij haarzelf plakte de polo irritant aan haar rug, het liefst wilde ze het ding van haar verhitte huid afstropen en de rest van de dag in haar bikinitop in het zwembad hangen.

‘Je gaat vanavond maar mooi een keer met Marina en mij mee naar de Loco. Ze zenden voetbal uit, het Nederlands elftal speelt.’ Stef schudde het water uit zijn haar, de druppels vielen op Lynns polo. Voor ze antwoord kon geven, lag hij alweer in het water. Stef zwom met krachtige slagen naar een van de meisjes uit zijn team, Lynn herkende de zus van Cherry. Ellis had hetzelfde rode haar als Cherry, maar daar hield de gelijkenis mee op. De kleine bikini spande strak om Ellis’ bovenlichaam, een lijf dat sowieso niet paste bij een zestienjarige. Stef scheen zich er niet van bewust te zijn hoe

het meisje om hem heen kronkelde.

Lynn schudde haar hoofd en draaide zich om. Opnieuw kruiste haar blik die van de jongen. Snel keek ze weg.

5

Daan

‘Wat gaan we doen?’ Zijn vader keek hem en Joost afwachtend aan. ‘Gaan we de bergen in? Of naar het noorden?’

Joost haalde zijn schouders op en verschool zich achter de tablet. Zelf wilde hij net de oortjes van zijn koptelefoon weer gebruiken, maar zijn vader was hem voor. Hij hield zijn hand op, palm omhoog. Met tegenzin legde hij zijn telefoon erin. Joost was het volgende slachtoffer. Pa griste de tablet onder zijn neus vandaan, wat hem kwam te staan op de nodige protesten.

Daan hield zich stil. Zijn ervaring was inmiddels dat hoe stiller hij zich hield, des te groter de impact op zijn familie was.

‘Julia? Wat vind jij?’

Daan keek naar zijn moeder, die net de badkamer uit kwam. Haar haren hingen los en ze droeg een felgekleurde omslagjurk die pijn deed aan zijn ogen.

‘Naar het noorden? Daar is de temperatuur ook wat aangener, misschien?’ Ze keek naar hem, wendde toen snel haar blik af, maar de boodschap was duidelijk.

‘We kunnen ook naar de noordpool, daar is de temperatuur o zo aangenaam voor Daan.’ Hij stond op en liep naar de deur. ‘Het kan me echt geen reet schelen. Deze hele klotevakantie hoefde voor mij sowieso niet.’

‘Daan, alsjeblieft ...’ De zucht in zijn vaders stem maakte dat zijn

vingers zich om de deurklink sloten.

‘Ik zei toch dat ik hier geen zin in had. Dat ik mee moest, prima, maar ik heb gezegd dat ik geen gejack en gejammer wilde.’ Hij klonk als een jengelde kleuter en dat wist hij best. Het interesseerde hem alleen niet. De knoop in zijn maag werd alleen maar groter, tot de allesverterende vlammen hem van binnenuit verbrandden. Als hij zo kwaad was, dan brandde alles met hem mee. Voor hij nog meer dingen kon zeggen waar hij misschien later spijt van had, en waar hij de consequenties van onder ogen zou moeten komen, trok hij de deur open en liep de gang op.

Godzijdank kwam zijn vader hem niet achterna.

Hij slenterde doelloos door de hal, nam de zes trappen naar beneden en kwam uit in de lobby. Overal zaten mensen, het was het drukst rondom het zwembad. Het geroezemoes kolkte om hem heen. Alle stemmen vermengden zich en raasden als duizenden boze bijen om zijn hoofd. In de eetzaal ruimde het overgebleven personeel de tafels af. Uiteindelijk kwam hij uit in de gang die uitkwam op de tv-kamer, waar tot zijn opluchting niemand zat. Hij liet zich zakken in een van de banken en zette de tv aan. Na een aantal keer zappen belandde hij bij de oefeninterland van het Nederlands elftal.

Twee jaar geleden had hij met het team naar het WK gekeken. Timo zat naast hem, ervan overtuigd dat hijzelf een betere spits zou zijn dan de voetballer die zojuist het winnende doelpunt scoorde. Ella hing op zijn schoot, haar ene hand losjes in zijn haar, met haar andere hand trok ze figuurtjes op zijn blote schouders. Terwijl hij het voetbal volgde, zoemde zijn lichaam onder haar aanraking.

‘Hoi.’

Daan keek op. Het was het meisje van het animatieteam. Lynn. Hij fronste, ze zag eruit alsof ze niet wist of ze moest blijven of de ruimte moest uitvluchten. Twijfel lag in haar ogen, die nog blauwer waren dan de eerste keer dat hij erin had gekeken.

Nog blauwer dan die van Ella.

Uiteindelijk besloot ze te blijven. Met vastberaden passen beende ze naar een stoel ongeveer zo ver mogelijk bij hem vandaan. Vanuit zijn ooghoek zag hij dat ze een gemakkelijke houding zocht, haar benen op het tafeltje voor zich.

De herinnering aan Ella en Timo maakte hem onrustig. Het herinnerde hem aan alles wat hij was verloren. Het feit dat Lynn ervoor koos mijlenver bij hem uit de buurt te blijven, terwijl ze niet eens wist van ... Hij schudde zijn hoofd en probeerde zich te concentreren op het voetbal. De onrust bulderde van binnenuit. Zijn oren suisden.

Opnieuw keek hij naar Lynn. Ze had haar ogen gesloten en er lag een ontspannen uitdrukking op haar gezicht. Een glimlach drong zich aan hem op. Ergens diep vanbinnen roerde zich een oud gevoel, bekend. Een hunkering. Hoe zou het zijn om haar ...

‘Daan! Daahaan? Waar ben je?’ Joost kwam de kamer binnen bulderen. ‘Ma zoekt je. Of je na de wedstrijd nog mee gaat naar de boulevard?’

Hij kreunde inwendig. Ze konden hem nog geen half uur met rust laten. Wanneer hield de suicide watch op? Hij werd er horendol van, die constante controle. Hij stond binnen zijn gezin altijd in het middelpunt van de belangstelling, terwijl hij niets liever wilde dan verdwijnen, opgaan in de achtergrond.

‘Wat denk je zelf? En rot even op voor die tv. Ik kijk al vaak genoeg naar jouw kop.’ Hij griste naar de afstandsbediening en zette het volume op standje oorverdovend.

‘Jezus. Dan toch lekker niet. Chagrijn.’ Joost moest moeite doen om boven de commentator uit te komen. Het geluid dreunde door Daans borstkas, de trillingen veroorzaakten een onaangename spanning in zijn toch al overgevoelige lichaam. Snel drukte hij op de volumeknop, naar beneden, naar beneden, naar beneden.

‘Doe je altijd zo tegen je broertje?’

Aangewakkerd door haar stem groeide de storm in hem. Er klonk een verontwaardiging door in de woorden, een veroordeling.

Langzaam draaide hij zich naar haar toe. Waar bemoeide ze zich mee? ‘Sorry,’ was alles wat hij zo snel kon bedenken toen hij haar aankeek. De vastberadenheid die hij in haar stem had gehoord, was tegenstrijdig met de bijna angstige uitdrukking waarmee ze hem aan keek. Ze hield zijn blik vast. Het verbaasde hem, gezien de lichte trilling in haar onderlip, die ze naar binnen zoog en tussen haar tanden klemde.

Ze bleef hem aankijken. Haar blik schroefde dwars door zijn veilige laag kleding heen. Ze bleef hem maar aankijken. Het zweet brak hem uit.

‘En wie ben jij? Die onnozele huppelkut van het animatieteam? Moet je niet ergens kleine koters gaan vermaken, met je neplachjes en gespeelde vrolijkheid? Hoi. Hoi. Wat is het leven toch geweldig. Rot toch op.’

Hij had haar geraakt. Een voltreffer. Ze stond op en liep naar hem toe. Bibberig stond ze tegenover hem, haar blik hing ergens boven zijn hoofd. ‘Jij weet helemaal niets van mij, dus houd je kop.’

Bijna was hij haar achternagelopen, had hij haar arm gepakt en haar gedwongen hem aan te kijken terwijl hij zich verontschuldigde. Haar laatste woorden staken als spijkers door zijn huid. Hij wist niets van haar, net zoals zij niets van hem wist.

Ze kende hem niet, niet zoals hij was. *Ervoor.*

Lis Lucassen

RAZEND

STORM
PUBLISHERS

Books that will blow you away.

*Roll the windows down
This cool night air is curious
Let the whole world look in
Who cares who sees what tonight
Roll these misty windows down
To catch my breath
And then go and go and go just drive me
Home and back again
Here I lay just like always
Don't let me go
Take me to the edge*

Passenger

Deftones ft James Maynard Keenan (TOOL)

1

Stef

Op het moment dat de deur achter hem in het slot viel, de klik luid echoënd in de lege hal, klauwden de zo zorgvuldig onderdrukte herinneringen zich een pijnlijke weg naar buiten. Stef liet zijn koffer op de grond vallen en keek rond. Waarom dacht hij dat het anders zou zijn nu hij weer thuis was? Het feit dat je ergens voor vluchtte, betekende in de meeste gevallen dat lijken bij terugkomst nog altijd in de kast lagen.

De stilte hing als een dikke nevel in de villa, het bedekte alles en eiste in al zijn onzichtbaarheid toch even zijn aandacht op. Hij was niet alleen de herinneringen ontvlucht, de beklemmende eenzaamheid was een goede tweede reden voor zijn reis geweest.

Zijn sleutels bungelden aan zijn vinger. Stef draaide de bos rond en rond. De taxirit naar huis was een hel gebleken. De eeuwenoude chauffeur besloot dat een slakkengang te snel was en reed zo langzaam dat hij dacht door de rit zo'n tien jaar ouder te zijn geworden. Minimaal. Verstandig zou zijn om te gaan pitten. De vliegreuen en het onbehagen dat hij voelde van zich af slapen en dan kijken hoe de wereld er morgen uitzag.

Of hij kon naar de Pit.

Hij ging naar de Pit.

Stef draaide zich om, liep de gang door en koos voor de laatste deur aan zijn rechterkant. Het trapje af en de garage in.

Zijn vaders Porsche was weg, die stond waarschijnlijk ergens op de parkeerplaats voor lang parkeren op Schiphol. Hij liep verder naar zijn eigen auto. De zwarte Ford Mustang GTO glom hem tegemoet. Normaal was hij niet zo, een auto was een auto, niets meer dan kunststof aangestuurd door een proces van ontbranding, toch haalde hij kort zijn hand over de motorkap. De GTO was het enige dat hij miste op het eiland, de manier waarop de auto klonk als hij hem startte, hoe de vibraties door zijn lichaam gingen als hij gas gaf, de manier waarop de kracht hem achterover in het koele leer van de bestuurdersstoel drukte.

De motor bromde vertrouwd toen hij startte en hij sloot zijn ogen terwijl hij wachtte tot de garagedeur openging. Het voelde vertrouwd om weer te rijden. Vertrouwd en ...

Geïrriteerd schudde hij de gedachten van zich af, niet van plan te blijven hangen in het duistere gevoel dat zijn hart zwart maakte. De garagedeur was nog niet helemaal open, maar hij had geen zin om te wachten. Hij schakelde, trapte het gaspedaal in en reed naar buiten, de oprijlaan af en draaide de ventweg op.

Resoluut drukte Stef het gaspedaal dieper in, hij had last van een zware voet. De bomen vlogen voorbij. Het stoplicht flitste oranje. Hij gaf een beetje gas bij en reed de snelweg op. De Pit was een klein half uurtje rijden. Eindelijk voelde hij zich ontspannen, zijn stijve spieren ontdooiden en de kramp in zijn schouders verdween bij ieder streepje dat de kilometerteller omhoogkwam. Twintig minuten later parkeerde hij naast een rode Nissan GT-R. Hij liep om de auto heen, had het ding nog niet eerder gezien. Ook al was hij twee maanden weggeweest, een nieuweling herkende hij direct.

In de Pit was het rustig. Beide bruggen waren bezet, eentje met een Audi, de ander droeg een gepimpte Volkswagen, waarachter de stem van Sjon Tellingën klonk, de eigenaar van de Pit. Sjon was duidelijk in discussie met een lastige klant, de vrouw antwoordde iets over een nieuwe tuningchip. Sinds het succes van *Grand Theft Auto* reed iedere huismoeder met een gechipte motor rond. De

tuningklussen waren een leuke verdienste voor de garage, Stef had Tellingen nog geholpen aan de software die nodig was om met een chip het vermogen van de auto's op te krikken. Het had hem een paar honderd euro opgeleverd, die hij er vervolgens in een weekeinde bij de brug doorheen had geblazen.

Stef liep om, naar het kantoortje. Leeg. Hij liep verder, door de deur die de garage scheidde van de kantine. Op de ingezakte, leren bank zat Matthieu. Naast hem hing Esra onderuitgezakt, zijn lange benen vooruitgestoken. Beide jongens gingen op in het spel. Natuurlijk speelden ze de nieuwste release van GTA, het was verplichte kost in huize Tellingen en Matthieu was regerend kampioen binnen de garage van zijn pa.

Stef zuchtte en leunde tegen de rand van de bar. 'Welkom thuis.'
Met een ruk draaide Matthieu zich om. 'Stef?'

Esra kwam overeind, een grijns om zijn mond. 'Stephan Boot. Welkom terug in de bewoonde wereld.'

Matthieu kwam overeind, aarzelde, bleef staan naast de bank.

Esra leek niets te voelen van de spanning die plotseling dik als stroop de ruimte opvulde. Hij wandelde op Stef af en omhelsde hem. Stef klapte zijn vriend op de rug.

'Gast ... Waar de fuck heb jij gezeten?'

'Buitenland.' Stef hield zijn antwoord bewust vaag. 'Matthieu, kan ik je even spreken?'

Matthieu aarzelde opnieuw, knikte toen. Stef maakte een hoofdbeweging naar de deur. 'Buiten.'

Hij wilde naar de deur stappen, toen Esra's telefoon ging. Die graaide in de zak van zijn overall en keek op het scherm. De blik in Esra's ogen zei alles toen hij naar Stef opkeek. 'Shit. Mauricio komt eraan.'

'Morgen?' Stef keek naar Matthieu, die traag knikte. 'Morgen.'

Matthieu knikte opnieuw.

Wat hij verder nog met Esra en Matthieu te bespreken had, zou moeten wachten. De dag had al lang genoeg geduurd en een

confrontatie met Esra's broer zou de ellende alleen nog maar verlengen.

Toen hij buitenkwam, was de rode GT-R verdwenen.

De hal was nog altijd even leeg, zijn koffer stond op dezelfde plek. Hij liet het ding staan en liep de trap op. De vermoeidheid overviel hem, drukte zijn schouders naar beneden. Of misschien was het de ontmoeting met Matthieu en Esra, de referentie naar Mauricio, na al die weken. Hen zien maakte het ineens weer allemaal realiteit. De hele klerezooi.

Stef trok zijn shirt uit en smeed het ding voor de deur van zijn slaapkamer. Een hete douche om de ranzigheid van hem af te spoelen en dan duizend jaar slapen, dat had hij nodig nu.

Hij reikte naar de douchedeur, die op datzelfde moment openvloog.

'What the fuck?'

De bos blonde krullen, nog nat van de douche, zag hij als eerste. Vervolgens trok de druppel water, die langs haar hals en over haar schouder naar beneden gleed, zijn aandacht. De witte handdoek zakte iets naar beneden. Ze had blauwe ogen, die hem kort verbaasd aanstaarden.

Stef liet zijn blik verder over het lichaam van de onbekende indringer glijden en voelde hoe een grijns zich rond zijn mond vormde.

'Kijk ... Dit is nog eens thuiskomen!'

2

Liv

Liv stond als aan de grond genageld. Die glimlach, de manier waarop hij haar zonder enige gene bekeek. En dan die opmerking die weinig aan de verbeelding overliet ... Ze voelde haar wangen gloeien en trok de handdoek steviger om zich heen.

‘Dus ...?’ Hij stak zijn hand uit. ‘Ik ben Stef. En wie ben jij?’

Geen denken aan dat ze hem de hand zou schudden, ze had al haar vingers nodig om het reepje badstof op de juiste plek te houden. Haar hart protesteerde hevig en deed een poging om haar ribbenkast te ontvluchten.

Stef liet zijn hand zakken. Hij was anders dan op de recente foto’s die ze van hem had gezien. Anders dan ze zich herinnerde en toch ook ... hetzelfde.

‘Hallo?’ Zijn glimlach werd groter.

‘Euh ...?’ Ze keek naar zijn borstkas, merkte dat ze staarde en liet haar blik naar beneden gaan. Een foute keuze. Fijne haartjes liepen van zijn navel in de broeksband van zijn laaghangende jeans.

‘Oké ... Dit begint ongemakkelijk te worden. Ik bedoel, we zijn bijna naakt maar ik weet nog niet eens hoe je heet en wat je in mijn huis doet? Niet dat ik daar bezwaar tegen heb en het is me zeker al een keer of wat overkomen dat ik achteraf om een naam heb moeten vragen, maar dan had ik de persoon in kwestie in ieder geval zelf mee naar huis genomen ...’

‘Sorry.’ Zijn woorden haalden haar uit haar plotselinge sprakeloosheid. ‘Mijn moeder en jouw vader ...?’

‘Hou maar op,’ onderbrak hij haar. Iets in zijn uitdrukking veranderde. De glimlach verdween van zijn gezicht en Stef klemde zijn kaken op elkaar. Een spiertje spande zich aan in zijn kaak. ‘Laat me raden, jij bent mijn nieuwe stiefzusje. Gezellig. Hoe gaat het met de love birds?’

Liv beet op haar lip. Zijn conclusie was te snel getrokken. De waarheid kon ze niet met hem delen, onder geen beding. Maar wat moest ze hem dan vertellen? Een andere leugen? Dan was het beter om hem in deze waan te laten. Voorlopig. Ze zuchtte en wilde hem uiteindelijk zeggen dat het anders was dan hij dacht, maar Stef stak zijn hand op en schudde zijn hoofd. ‘Laat maar. Als je het niet erg vindt zou ik nu graag willen douchen.’

Zonder op haar antwoord te wachten, duwde hij zich langs haar heen de badkamer in. Liv stapte verder de gang in en hoorde hoe hij achter haar de deur dichtsmet. Verdwaasd bleef ze staan.

Dit was niet de manier waarop ze Stef weer had willen ontmoeten. Absoluut niet.

Liv haastte zich naar de logeerkamer, waar ze zich aankleedde. Ondergoed, een simpel zwart shirt en een spijkerbroek. Haar haar droogde ze af, zin om er een kam door te halen, had ze niet. Het zou toch direct weer alle kanten uit springen. Toen ze haar haar had teruggekregen na de chemo’s, was dat inclusief de massa’s krullen geweest. De kokosnootolie die ze normaal gesproken gebruikte om het pluizen tegen te gaan, stond in de badkamer, dus de kans dat ze die ging ophalen was nihil.

Stef ...

Natuurlijk herkende hij haar niet. Waarom zou hij ook? Als ze geen foto’s van hem had gezien, van hoe hij er nu uitzag, dan zou ze hem ook niet hebben herkend. Of misschien wel? Direct toen ze oog in oog met hem stond, was er een gevoel van bestemming. Van berusting. Normaal gesproken voelde ze zich vaak onzichtbaar.

Haar moeder was degene die de onbedwingbare neiging had zich altijd op de voorgrond te begeven. Gelukkig bleef er dan weinig ruimte over in de spotlight. Zelf had ze zich nooit prettig gevoeld bij te veel aandacht, zeker niet na die lange reeks ziekenhuisopnames die gelukkig nu achter haar lag, waarbij niet alleen haar lichaam, maar ook haar hele leven onder een vergrootglas leek te liggen. Natuurlijk had ze vriendjes gehad, een lange relatie, maar Stef was de enige die naar haar had gekeken op *die* manier. De lach die opborrelde, kon ze niet binnenhouden. Deze gedachtegang was vast ingegeven door de vele romannetjes die ze de afgelopen jaren had gelezen, waar ze nu trouwens geen tijd meer voor had met haar studie en deze klus. Daarbij, ze was hier niet om het verleden op te rakelen. Verre van dat. Ze zuchtte en griste haar telefoon uit haar tas. Een kort berichtje naar Bart met een update. Echt veel had ze nog niet te melden, maar dat kon ook niet. Hoewel ze al een paar maanden werkte aan deze zaak, was alles de afgelopen dagen in een stroomversnelling geraakt.

Het geroffel op de deur deed Liv opspringen. Zonder te wachten op reactie, had Stef de deur al opengetrokken en stapte de kamer in. Dit keer was hij degene die alleen een handdoek droeg. Zijn blonde haar was nog nat van de douche en liet een spoor van druppels na op zijn schouders. Hij was bruin geworden, de sproeten leken de gouden gloed van zijn huid te versterken. God, opnieuw de perverse werking van die romannetjes ...

‘Hé! Sorry dat ik zo lullig deed, zojuist. Ik bedoel, aangezien we nu praktisch familie zijn leek het me handig om een betere indruk te maken. Dus, ik ben Stef Boot maar je mag me ook gewoon Onbeholpen Klootzak noemen hoor.’ Hij hield zijn hoofd een tikkeltje schuin en stak zijn hand uit. De grijns rond zijn lippen raakte zijn ogen niet. Het was geen glimlach, meer een grimas. Zijn blauwe ogen stonden serieus, treurig zelfs. Ze deden Liv denken aan de laatste keer dat ze zo dicht bij Stef was geweest dat ze de sproeten op zijn neus kon tellen. Toen hadden zijn ogen

gesprankeld.

‘Liv,’ herstelde ze zich. ‘Ik ben Liv en ik noem jou wel gewoon bij je naam. Onbeholpen Klootzak is zo’n mond vol.’ Ze stapte op hem af en legde haar hand in de zijne. Stef hield haar langer vast dan nodig, zijn grijns werd groter.

‘Je maakt het wel erg makkelijk, Livie. Wat moet ik nu zeggen op jouw constatering dat ik een hele mond vol ben? We kennen elkaar pas.’

3

Stef

De nachten in het hotel waren een aaneenschakeling van vaak naamloze en altijd betekenisloze scharrels die hem voldoende uitputten om maar niet te hoeven nadenken. Als de drank niet voldoende was, was de seks een welkome laatste duw om hem de schijn van rust te geven. De hoop dat het thuis beter zou gaan, dat de weken in het buitenland hem de nodige afstand hadden gegeven om het verleden te laten rusten, om zijn lijken in de kast te houden, was een leugen.

Met een kreun draaide Stef zich naar de andere kant, zijn gezicht naar de muur. Op die manier hoefde hij de cijfers van de wekkerradio niet te zien verspringen. Die houding hield hij niet lang vol. De muren leken hem in te sluiten en het bed kraakte toen hij zich terugdraaide. Vier uur zevenendertig.

‘Verdomme.’

De vloek kaatste tegen de leegte en raakte hem vol in het gezicht.

Onhandig schopte hij het dekbed van zich af. Het verstikte hem. Alles in de kamer benam hem de adem. De stilte. De leegte. Het schuldgevoel dat iedere millimeter van beschikbare ruimte in en rondom hem opeiste.

Even had hij nodig om zijn benen over de rand van het bed te hangen en op te staan. Blijven liggen had geen zin, wist hij uit ervaring. De nachten waren het ergst. De eenzaamheid werd

bijna een identiteit op zich. Een nog zwartere schaduw die zich losmaakte uit de duisternis en hem dreigde op te slokken als hij niet oppaste.

Het laagje zweet veranderde in ijs op zijn huid toen hij de trap af liep en de keuken instapte. Lamendig hees hij zich op een van de barkrukken. Alles was nog exact hetzelfde. Kil. Gevoelloos. De dure inbouwapparatuur ongebruikt.

Na zijn kennismaking met Liv had hij eindelijk zijn vader aan de lijn gehad. Senior zat met zijn nieuwste liefde in zijn appartement in New York. De laatste onderhandelingen voor een nieuw Dance Event werden op het scherpst van de snede gevoerd en het kon nog zeker wel drie weken duren voordat de grote baas zich weer naar Nederland begaf.

Er stond geld op de rekening en als hij extra nodig had, moest hij maar een berichtje naar de accountant sturen. Dat was zo ongeveer het hoogtepunt van de conversatie met zijn pa. Over de fijne krullenbol die halfnaakt in het huis rondliep, had zijn pa niets gezegd. Waarschijnlijk liep de relatie met Livs moeder inmiddels op z'n eind en was Stephan Boot Senior al lang en breed vergeten dat zijn schatje van de maand ook een dochter had. Het was al eerder gebeurd. Liv was een onbelangrijk detail in het leven van zijn pa, die meer gaf om prestige en uiterlijke schijn dan om een persoon. Hij had het gehad over extra beveiliging voor het huis, nu zowel hij en Stef weg waren en er wat inbraken waren geweest, maar tegen die tijd was hij gestopt met luisteren.

‘Hé ...?’

De stem achter hem klonk verbaasd. Waarschijnlijk net zo verbaasd als Stef zelf was toen hij zich omdraaide en Liv in de deuropening zag staan. Ze maakte geen aanstalten om de keuken binnen te lopen. Slaap klampte zich vast aan haar gelaat en maakte haar verschijning des te schattiger, met de verwarde bos haar en de roze blossen die haar wangen kleurden. Toen hij zijn blik naar beneden liet zakken, over het witte T-shirt dat net onder haar billen

eindigde, realiseerde hij zich dat ‘schattig’ niet het woord was dat Liv het beste omschreef.

Iets anders met een ‘s’ kwam meer in de buurt.

‘Hé.’ De tekst op het shirt liep over haar borsten. De letters gaven hem een goed excuus daar langer naar te blijven kijken. *‘For the night is dark ... Laat me raden wat er achterop staat.’*

‘*And full of terrors.*’ Liv haalde haar schouders op. ‘Mijn ex was een groot fan van George RR Martin. Ikzelf heb niet zo veel met dat hele fantasygebeuren.’

‘Waarom niet?’ Stef keek toe hoe Liv naar de koelkast liep. De aanvullende tekst stond inderdaad op de rug van het shirt. Niet dat hij daar veel aandacht voor had. De manier waarop de zoom ervan omhooggleed toen ze zich uitrekte om de melk van de bovenste plank uit de koelkast te halen, eiste zijn volledige concentratie op. Dat en het randje van haar rode slip.

De nacht werd ineens een heel stuk interessanter.

‘Wil je ook?’

Ja, hij wilde zeker. ‘Wat precies?’

Liv hield het pak melk omhoog. ‘Warme melk. Het helpt als je niet kunt slapen.’

‘Ik weet nog wel wat andere dingen die helpen.’

Ze wist haar weg goed te vinden in de keuken. Opnieuw rekte ze zich uit en pakte twee mokken uit een van de kastjes. Het feit dat ze zijn opmerking negeerde, registreerde Stef als nuttige kennis voor later. Liv liet zich niet snel op de kast krijgen, blijkbaar. Zwijgend keek hij toe hoe ze de melk inschonk en de bekers in de magnetron zette. Ook die had ze eerder bediend, ze wist precies welke knoppen ze moest indrukken om het vermogen te verlagen en om het aantal minuten in te stellen.

‘Waarom kun jij niet slapen?’ Liv draaide zich naar hem toe. Ze stond met haar rug tegen het aanrecht en het voelde apart vertrouwd met haar in de keuken te zijn.

‘Jeflag.’ Een leugen. ‘Normaal slaap ik prima.’ Nog een leugen.

‘Waarom houd je niet van fantasy?’

‘Heb je wel vaker last van een jetlag? Je bent een tijdje weggeweest begreep ik?’

Hij kon niet anders dan glimlachen. Liv beheerste het kunstje net zo goed als hij. Het was duidelijk dat ze geen antwoord wilde geven op persoonlijke vragen.

‘Valt wel mee, een week of acht. Ik gok dat ik net mijn hielen had gelicht voor jij je entree maakte?’

‘Je was vrij plotseling vertrokken?’

Het belletje van de magnetron voorkwam dat hij haar vraag moest beantwoorden met een nieuwe tegenvraag. Liv zette een beker voor hem neer. Ze bleef bij het aanrecht staan en observeerde hem. In stilte dronk hij de melk op. Haar onafgebroken gestaar maakte hem ongemakkelijk, alsof ze dwars door hem heen keek. Langzaam stond Stef op van de barkruk en rekte zich uit. Als Liv hem wilde begluren, dan zou hij haar de volledige show geven. Hij geneerde zich niet voor het feit dat hij alleen zijn boxershort aanhad. Zijn lichaam had altijd als een bliksemaflaider gewerkt.

Niet deze keer. Liv wendde haar ogen af. Alsof ze op dit moment meer geïnteresseerd was in wat hij te zeggen had, in de antwoorden die hij haar niet gaf, dan in zijn lijf. Juist dat maakte dat hij zich onzeker voelde.

‘Bedankt.’ Meer wist hij niet te zeggen.

Eindelijk keek ze weer op. ‘Ga slapen, Stef.’

De manier waarop ze zijn naam zei ... De intensiteit van het moment. Hij twijfelde. Het lag aan de oppervlakte, hetzelfde gevoel dat je kreeg als je wel wist wat je wilde zeggen, maar niet op het woord kon komen. Op het puntje van je tong ...

Het antwoord lag binnen handbereik.

‘Welterusten, Liv.’

4

Stef

Matthieu zat tegenover hem. Hij ontleedde het kassabonnetje stukje bij beetje. Stef moest de neiging onderdrukken de snippers van tafel te vegen. Het was niet de enige impuls die hij probeerde te beheersen.

Ziekenhuizen joegen hem de stuipen op het lijf. Zijn cola stond onaangeroerd voor zijn neus. Hoewel zijn keel gortdroog was, standje schuurpapier, had hij geen behoefte aan drinken. De bruisende inhoud zou vast even snel weer omhoogkomen als het erin ging.

‘Het is tien uur.’ Matthieu knikte naar de klok die boven de deur van het restaurant hing. Hij wist wel dat het tien uur was. Hij had de afgelopen twintig minuten elke beweging van de wijzers gevolgd. Iedere tik van de klok manoeuvreerden ze hem dichterbij het onvermijdelijke.

‘Dan gaan we maar.’ Het klonk als een vraag en aan het gezicht van Matthieu te zien, hoopte hij dat Stef zijn hoofd zou schudden. Het was een verleidelijke reactie, Matthieu en hemzelf de escape bieden om weg te gaan.

Even twijfelde hij. De uitgang lonkte. Ze konden elkaar achteraf een schouderklopje geven, ze hadden het immers geprobeerd. Dat ze niet verder dan de ziekenhuiskantine waren gekomen, hoefde niemand te weten. ‘We gaan ...’ De zin bleef hangen tussen hem

en de uitgang. Door de draaideuren kwam Aster. Hun blikken kruisten en de schaamte stortte zich als een emmer ijswater over hem uit. Matthieu volgde zijn blik, zag Aster en stond langzaam op. Zelf bleef Stef zitten, zijn benen voelden botloos, net zoals de rest was; zonder ruggengraat.

‘Matthieu? Stef?’ In Asters stem werd een korte noot van ongelooft vervangen door oprechte blijdschap. Het deed hem pijn, ergens hoog in zijn borst, achter zijn ribbenkast. De pijn snerpde door de schaamte. Waarom zag ze hen niet zoals ze waren? Schuldig. Laf. Vol excuses die hol klonken toen ze zijn mond uitkwamen. ‘Wat heerlijk dat jullie er zijn. Lucien zal ...’ Haar stem haperde, ze herstelde zich snel. ‘Dat zal hij leuk vinden.’

Hij knikte en greep haar uitgestoken hand. Het was niet genoeg. Aster drukte hem tegen zich aan, hij bleef staan. Bewegingsloos. Net zoals Lucien in dat bed.

Als ze al iets van Stefs ongemak merkte, zei Aster er niets van. Ze richtte haar aandacht op Matthieu, glimlachte warm naar hem. ‘Je bent een tijdje niet geweest.’ Het was geen beschuldiging, eerder een simpele constatering. Matthieu had het fatsoen zijn ogen af te wenden, zijn blik naar de grond.

‘Nee, het spijt me. Ik had het druk met ...’

‘Het is goed, echt, jongens. Ik ben blij dat jullie er zijn. Lucien zal het heerlijk vinden.’ Ze herhaalde de woorden en keek om zich heen. ‘Lopen jullie mee?’

Zijn kans om te ontsnappen vervloog. Hij knikte, of zijn hoofd bewoog uit zichzelf in de acceptatie. Neer. Op. Neer. Op.

Aster draaide zich om en gebaarde naar de lift. ‘Voor de trappen ben ik te oud, jongens.’ Ze lachte erbij en hoe hij het ook probeerde, Stef herkende niets van vrolijkheid in het geluid. Hoelang kwam hij al bij Lucien over de vloer? Hoelang was Aster een surrogaatmoeder voor hem geweest, die hem chocolademelk gaf op sinterklaasavond en die hem feliciteerde met een knuffel en de woorden ‘ik ben trots op je’, toen hij slaagde voor zijn

eindexamen?

De vrouw had haar zoon verloren. Al was Lucien niet dood, hij leefde ook niet meer. Aster had zojuist degene omhelsd die verantwoordelijk was voor Luciens lot. Zou ze hem ook nog aankijken als ze het wist?

Zou ze ooit nog lachen als hij het haar vertelde?

5

Stef

Lucien lag in het ziekenhuisbed. De bril die hij normaal gesproken droeg, netjes opgevouwen op het kastje ernaast. Alsof hij het ding ieder moment zou oppakken, de pootjes zou openvouwen en het zwarte montuur op zijn neus zou drukken. Hij leek nog ieler, een kind nog. Ze hadden hem er altijd mee getreiterd, noemden hem ‘mietje’. Tot Lucien een paar jaar geleden uit de kast was gekomen. Ieder ander die hem ‘mietje’ noemde, kon rekenen op een pak slaag.

Stef hield zijn armen voor zich gevouwen. Ondanks de herhaalde verzoeken van Aster om te gaan zitten, bleef hij liever staan aan het voeteneinde van het bed. Zitten. Dicht bij Lucien zijn. Het voelde als huichelarij. Hij keek naar Matthieu. Die zat wel. Roerloos, zijn blik op iets gericht dat zich afspeelde ver weg van de kamer.

‘We hebben je gemist, Stef.’ Aster vouwde haar hand om die van haar zoon. ‘Ik begreep van Matthieu dat je een tijdje aan het werk was, in het buitenland? Wat heerlijk. Heb je genoten?’

Had hij genoten? Hij had geprobeerd te vergeten.

‘Ja. Het was ... leuk.’

‘En met school? Geef je nog bijles?’

Maagzuur rees op in zijn keel, brandde zich bijna een weg naar buiten. ‘Ik ... ben gestopt met school. De bijlessen geef ik nog steeds.’ Daar kon hij onmogelijk mee ophouden. Lucien was

ermee begonnen en na zijn ongeluk had Aster hem gevraagd de wiskundelessen aan middelbare scholieren over te nemen. Hij wilde het niet, het was te veel verantwoordelijkheid, maar weigeren kon hij ook niet, zeker niet na wat hij had gedaan. Als Aster hem had gevraagd van de stadstoren te springen, zou hij het gedaan hebben. Het gekke was, hij vond het leuk. De interactie met de tieners, het feit dat hij ze iets meegaf, iets leerde. Het voelde goed.

Aster keek hem indringend aan. ‘Echt waar? Ik wist niet dat je gestopt was met je studie.’ De spijt klonk door in haar stem, alsof ze hem kwetste. Ze verschoof op de stoel, klemde beide handen om die van Lucien en wreef gedachteloos cirkels over zijn pols. ‘Wat zijn je plannen?’

Plannen? Hij keek naar de deur. Om plannen te maken, moest je geloven in een toekomst, in het toegevoegde nut van ... van jezelf. Hij had genoeg plannen, die allemaal op een nacht kapot waren geslagen tegen een boom, gekanteld waren en in de vaart belandden, waar ze waren verzopen.

Met een immense krachtinspanning wist hij een grijns op zijn gezicht te forceren. ‘Ik denk dat ik een jaartje niets ga doen. De bijlessen geven en verder gewoon ga bedenken wat ik wil.’

Aster glimlachte, er lag bemoediging en vertrouwen in haar blik terwijl ze Lucien losliet en opstond. ‘Ik denk dat dat nog helemaal niet zo’n gek idee is. Jullie zijn nog zo jong. Lucien mist straks ook een jaar. Wat is dat nu? Een jaar op een mensenleven.’

Matthieu verschoof zijn stoel, de metalen poten ervan krasten op het linoleum.

‘Ik laat jullie even met z’n drieën. Jullie hebben vast veel te bespreken. Dingen die moeders niet hoeven te horen.’ Aster klopte hem op zijn schouder en gebaarde naar de stoel. ‘Toe, ga zitten.’

Matthieu schraapte zijn keel. ‘Ik ... ik moet ook gaan. Het was druk in de Pit en mijn pa wilde dat ik niet te lang wegbleef.’ De reden die hij gaf, was een slap excuus. Het idee om samen met hem en Lucien in één ruimte te blijven, greep Matthieu overduidelijk

bij de strot.

Ook al had Matthieu net zo weinig gesproken als hijzelf, Asters bijna gedwongen manier van ‘gewoon doen’ werkte als een katalysator op de stilte. Stef liet zich in de stoel naast het bed zakken en observeerde Lucien. Hij lag roerloos, zijn ogen gesloten. Niet alsof hij sliep, absoluut niet. Te bewegingsloos. Meer zoals ...

‘Hé, man.’ Zijn stem raspte en Stef schraapte zijn keel. ‘Ik ... Jezus.’ Hij probeerde het opnieuw, sloot zijn ogen en stelde zich voor dat ze op Luciens kamer zaten, opgevouwen tegen het bed. ‘Ik moest er gewoon even tussenuit, weet je? Het was ... Je weet het wel.’ Het was te moeilijk jou te zien en te wachten tot je wakker werd. Hij sprak het niet uit. Wat zou het helpen? In plaats van eerlijk te zijn tegen zijn vriend, vertelde hij over de feesten op het eiland, de drank en de meiden die hij had gepakt. ‘Niet dat dat jou wat zou boeien.’ Het was een flauwe opmerking en toch lachte hij erom. Te luid. Te schrill. Te nep.

Lucien bleef zwijgen. Zijn wenkbrauwen schoten niet omhoog en hij schudde niet zijn hoofd. Hij duwde zijn bril niet in zijn haar en keek niet dwars door Stef heen, las de betekenis niet achter de inhoudsloze woorden.

‘Nou...’ Stef stond op. Zijn ineens klamme handen veegde hij af aan zijn spijkerbroek. ‘Ik zie je, man.’ Hij wachtte op een reactie van Lucien, iets dat aangaf dat hij hem had gehoord. Dat hij terugkwam en hem zou vergeven.

De minuten verstreken, tot hij uiteindelijk de stilte niet meer kon dragen en de deur uit glipte.

Lis Lucassen

ZOMER

STORM
PUBLISHERS

Books that will blow you away.

And you want to travel with her
And you want to travel blind

Suzanne
Leonard Cohen

Proloog

Alec *vier jaar eerder*

De stilte maakte meer lawaai dan de hardste riff die hij ooit had gespeeld. Alec stond met zijn tenen over de rand, zijn benen iets uit elkaar om het evenwicht beter te bewaren.

De man lag stil.

Doodstil.

Hij was simpelweg eindeloos naar beneden gegleden om vervolgens zonder geluid neer te slaan op de vloer. Er was geen kleur, geen rood van bloed of blauw van zwaailichten. Enkel het grijs van het beton, van de regen, van het stilstaan. Naast hem lag de gitaar, of de stukken die samengevoegd het instrument waren geweest. Het ding moest kapot, dat had hij zich al direct bedacht. Hij haatte het instrument, de prijs voor zijn stilzwijgen. Hij kon er niet meer naar kijken, verplaatste zijn blik naar de man op de grond. Niet in stukken, maar wel kapot.

Weer wachtte hij op beweging, op een teken van leven dat niet kwam. Nooit kwam. De wereld leek stil te staan, de dood een onwelkom monster dat de pauzeknop indrukte. Net als met ma. Het feit dat de wereld was blijven draaien, snapte hij toen niet. Later besepte hij pas dat de wereld niet was gestopt, maar hijzelf. Hij was opgehouden te bestaan, bevroren in dat eindeloos lange moment waar hij wachtte op beweging. Op iets waaruit zou blijken dat zijn moeder zijn moeder nog was. Niet de levenloze pop die voor hem lag.

Iedere keer erna had hij stilgestaan, op pauze gedrukt en zijn wereld gestopt als het te moeilijk werd. Te lastig. Als hij wilde janken en zijn vuisten tegen de

muren van de slaapkamer sloeg, net zolang tot er kleur sijpelde in het eindeloze grijs. Net zolang tot hij weer voelde. Er weer was.

Nu leek er zelfs geen pauzeknop meer, enkel het definitieve 'stop'.

Hij wankelde naar achteren, de beweging in slow motion en toe te rekenen aan Rowan die hem aan zijn arm trok. Fast forward. De stilte sloeg stuk en het kriesen drong zijn oren binnen.

'Alec! Nu!'

Hij draaide zich naar Rowan, keek haar aan. Waarom huilde ze? Waarom voelde ze? Rowan wees naar de brandtrap, dezelfde gammele constructie waar ze mee naar boven waren geklommen. Waar ze het materiaal op hadden gesjouwd.

Zijn moeders gitaar.

'Alec, alsjeblieft.'

Ze noemde hem bij zijn voornaam. Een teken dat hij zich in de nesten had gewerkt, dat hij moest komen om haar te helpen met aankleden, de strengen kettingen om haar hals te leggen en de sporen van het meest recente feest van haar gezicht te boenen.

Maar dit was Rowan, niet zijn moeder.

'Sorry, Alec.' In haar stem klonk spijt door, geen twijfel. Ze koos voor zichzelf, natuurlijk. Dat wilde hij ook van haar, dat verwachtte hij. Rowan draaide zich om en met lange passen rende ze naar de brandtrap. Hij keek toe hoe ze verdween uit de ruimte, uit zijn leven. Nils en Jorn waren al weg, alleen Rowan was gebleven om hem te smeken mee te komen.

Wankelend liep hij naar een van de muren en liet zich er tegenaan zakken. Hij drukte de pauzeknop niet in. Hij zette alles op 'stop'.

1

Audrey

‘Probeer die rode nog eens.’ De hand van haar moeder kwam tussen de opening in het gordijn door, eraan bungelde de jurk. ‘Rood spreekt op tv.’

Zonder te zeggen dat het ding zeker weten ongemakkelijk zat, dat het topje te laag was uitgesneden en dat het er toch niet toe deed wat ze aantrok omdat de vier juryleden haar niet konden zien, nam ze het kledingstuk over. Terwijl ze probeerde niet in de spiegel naar zichzelf te kijken, naar deze versie van Audrey, hees ze zich in het kledingstuk en liep het pashokje uit.

‘Dit is de beste tot nu toe,’ knikte Angela.

Ze haatte het. De manier waarop haar eigen moeder om haar heen liep, de halslijn nog iets liet zakken en aan de verkoopster vroeg of de zoom aan de onderkant nog iets hoger gemaakt kon worden. Een tikkeltje maar. Audrey had immers mooie benen. Benen die gezien mochten worden.

Als Audrey maar gezien werd.

‘Mam, als we niet te laat willen komen, moeten we nu gaan.’ Audrey knikte naar de klok boven de deur van de winkel. Het was even na drieën. Om half vier werden ze aan de andere kant van de stad verwacht en het verkeer zou hen opslokken en vasthouden als een gijzelaar. Het was absoluut onmogelijk om nog op tijd te komen.

‘Kleed je maar uit. We nemen deze en die paarse bodysuit.’

Nog even. Nog heel even volhouden en dan zou alles weer rustig worden in haar hoofd, de stem van Angela die haar continu omringde, verdwenen zijn. Het geluid verstikte haar, net zoals haar eigen stem dat inmiddels deed, iedere keer als ze haar mond opentrok en de noten eruit douwde.

Zwijgend liep ze het pashokje weer in om zich om te kleden. Een oude spijkerbroek met haar favoriete zwarte trui, kleding waarin ze zich kon verschuilen. De donkere glazen van de zonnebril die ze erbij droeg, hadden hetzelfde effect. Dat de zon zich al weken niet had laten zien, maakte niet uit. Godzijdank vond Angela het wel een ‘statement’, die zonnebril.

‘Schiet je op?’

‘Ja, mam.’ Nu had ze ineens haast? Audrey staarde in de spiegel, volgde met haar vinger de lijn van haar kaak. Ze was nog meer afgevallen de afgelopen maanden. Met vlugge vingers pakte ze haar lange haar bij elkaar en bond het in een rommelige knot boven op haar hoofd. De extensions jeukten maar gelukkig had ze haar moeder ervan overtuigd dat blonderen misschien een verkeerd beeld zou uitstralen. Ze was sexy, niet trashy. Toch?

Angela reed met de zwarte Mercedes over de busbaan om de rij auto’s richting het centrum voorbij te gaan. Als ze nu gewoon op tijd waren vertrokken... Hoe laat was het eigenlijk? Zeker voorbij half vier.

In de verte doemde het muziekcentrum op. En, toen ze dichterbij kwamen, ook het groepje dat voor de deur stond. Twee fotografen, een cameraploeg en Brenda, de reporter van de landelijke zender die de pilot van de realityshow begeleidde. Angela was door het dolle heen geweest toen de aankondiging kwam dat er interesse was in Audrey’s comeback. Haar botox brak nog net niet aan de randen van wat een glimlach moest voorstellen.

En die comeback was nodig. De boekingen waren al tijden

minder, zeker vergeleken met haar populariteit voor de operatie. Angela herinnerde haar te pas en te onpas aan het feit dat haar auditie voor *The Voice* een zegening betekende, net zoals de camera's van de filmploeg voor de realityshow. Voor Audrey betekende het iets heel anders. Minder boekingen gaven meer rust. Er was minder een noodzaak om te zoeken naar manieren om te stoppen met voelen, om naar de pillen te grijpen die alles even op pauze leken te zetten.

Zoals gewoonlijk lagen hun belangen mijlenver uit elkaar. Ze wilde er niet verder bij stilstaan, niet bij alles wat ze moest, zoals dit publiciteitsstuntje. Met een kreun keek ze naar buiten, waar de cameraploeg en de fotografen de ingang van het muziekcentrum versperde, waarschijnlijk tot ongenoegen van een jongen die probeerde naar binnen te gaan. Met de gitaarkoffer op zijn rug was hij vrij breed, de hals ervan raakte Brenda, die verschrikt een stap naar achteren zette en met een armgebaar duidelijk maakte wat ze van hem vond. De jongen zag het niet, of negeerde het, want hij liep stug door en verdween door de deur.

Angela had de auto voor de deur geparkeerd, keurig binnen het kruis op de weg dat overduidelijk een verbod inhield. Al ver voordat Audrey was doorgebroken, vond haar moeder dat ze boven de wet was. Tot dusver had ze gelijk, Angela kwam overal mee weg. De trucjes die ze toepaste om dat te bereiken, had ze in de fitness op haar dochter overgebracht.

De autodeur was nog niet open of Audrey voelde de eerste camera al op zich gericht. De paniek groeide en haar eerste reactie was om het portier dicht te slaan en te wachten tot iedereen weg was, tot het donker was en niemand haar zag.

‘Audrey, hier! Kijk even deze kant op.’ Een van de fotografen trok haar uit de auto en positioneerde haar voor de ingang van het muziekcentrum. ‘Een beetje nonchalanter. Ja, zo.’ Haar lichaam werd gemodelleerd en toen iedereen eindelijk tevreden was, flitsten de lampen en tetterde Brenda in haar oor over wat ze moest zeggen,

wat ze moest doen. Wie ze moest zijn.

De vermoedheid daalde als duisternis over haar neer en Audrey voelde zich langzaam verdwijnen in de eindeloze leegte. Die ander kwam naar voren. De professional die lachte wanneer dat gewenst was en die met een zelfverzekerde, bijna arrogante glimlach recht in de camera keek en zich afvroeg of er in dit gebouw misschien nog fans waren.

Natuurlijk waren die er. Vorige week was er een Facebookevenement aangemaakt. Er hadden zich 461 mensen voor aangemeld, waarvan 50 gelukkigen waren uitgekozen die daadwerkelijk mochten komen. Deze groep had toen de echte tijd en datum doorgerekend, om te voorkomen dat er anders te veel mensen zouden komen. Een eis van de gemeente, die eigenaar was van het muziekcentrum en het maatschappelijke programma runde. Jongeren die dreigden uit te vallen, kinderen uit probleemgezinnen en de etterpubers die liever op straat hingen dan naar school gingen, konden hier gratis muzieklessen volgen. Het programma was een groot succes.

Alleen hadden die jongeren vandaag te horen gekregen dat hun lessen die middag zouden uitvallen. Audrey dacht aan de muzikant met de gitaar die voor haar naar binnen was gegaan. Waarschijnlijk had hij het bericht niet gekregen. Of had hij het bewust genegeerd. Ze hoopte op het eerste. Dat betekende dat er in ieder geval een persoon in het hele gebouw was die zichzelf was.

2

Alec

‘Hoe bedoel je? *Afgelast?*’

Julian haalde zijn schouders op en veegde nog eens extra met de stofdoek over het deksel van de piano. ‘Zoals ik het zei. Heb je het briefje niet zien hangen, afgelopen week? Er zijn opnames voor een of andere tv-show.’

Tv-show? Alec groef in zijn geheugen, maar niets liet een belletje rinkelen. Hij had geen briefjes zien hangen, maar afgelopen week was ook geen goede week voor hem geweest. Rond de sterfdag van zijn moeder had hij altijd wat moeite zich te concentreren.

De beslissing om zijn lessen zo maar te annuleren, irriteerde hem. Hij voelde de bekende golf van frustratie omhoog komen en sloot even zijn ogen, liet het gevoel toe, liet de emotie hem overspoelen en schudde de ergernissen vervolgens van zich af. Het had geen zin om in dit soort negativiteit te blijven hangen, het bracht hem niets. Toch kon hij het er niet bij laten zitten. ‘Wie heeft de beslissing genomen dan?’ Zijn jongens en meiden rekenden op hem en het voelde op de een of andere manier oneerlijk om deze dinsdag de muziekles zo maar te laten cancelen. Al was het leed inmiddels al geleden, natuurlijk.

‘De troel van de gemeente.’ Julian haalde zijn schouders op. ‘Die ook over de cultuursubsidie gaat.’

Alec voelde een rilling over zijn rug trekken. Die troela, genaamd

Renee Oude Hampsink, was een nagel aan zijn doodskist. Ieder verzoek om meer geld om meer jongeren te kunnen bereiken, ketste keihard af op haar hart van steen. Hoe hij ook zijn best deed om het voor elkaar te krijgen, er zat geen greintje compassie in het mens.

‘Fantastisch.’ Julian kon er ook niets aan doen, natuurlijk. ‘Komen die opnames ook hier?’

‘Nee, volgens mij alleen beneden in het auditorium. Dus je hebt de lesruimte voor jezelf, als je wilt.’ Julian draaide de poetsdoek om zijn hand en klapte het deksel van de piano open. De zwarte en witte toetsen lagen uitnodigend uitgestald voor hem klaar, als een gewillige minnares die geduldig wachtte op de streling van zijn vingers op haar huid.

‘Is goed.’ Hij wachtte tot Julian de deur achter zich sloot en haalde toen zijn gitaar uit de beschermhoes. Zijn vingers bewogen ongeduldig langs de snaren. De teleurstelling over de verloren uren en de verongelijkheid over de beslissing zorgden voor de onrustige sensatie in zijn buik, die zich verspreidde door zijn lijf. Hij kende het gevoel maar al te goed.

De vensterbanken in het oude fabriekspand waar het muziekcentrum was gehuisvest, waren breed genoeg om in te zitten. Het was zijn favoriete plek, hier op de tweede etage. De zon scheen naar binnen en de stralen licht vielen over de lege ruimte. De piano glansde.

Met gemak klom Alec op de vensterbank en hij draaide zijn rug naar het raam. De warmte van de zomer bereikte hem door het glas van het raam, versterkte de hitte die buiten met iedere dag toenam.

Hij had weinig bezittingen. Het resultaat van het eeuwige heen en weer reizen met zijn moeder, de continue verhuizingen binnen de pleeggezinnen daaropvolgend. In de jeugdinstelling hadden ze weinig eigen spullen mogen hebben. De kamers waren er klein en daarbij zaten er genoeg jongens die niet van andermans spullen

afbleven. Wat je dierbaar was, was je zwakke plek.

Het enige dat hij koesterde, was de gitaar. Het instrument had alle trips overleefd. Net zoals hij.

Gedachteloos begon hij te spelen en hij liet alle negatieve emoties los. De woede die dreigde omhoog te komen. De frustratie. Het spelen ankerde hem, zorgde ervoor dat hij zijn kop erbij kon houden.

Het ene muziekstuk ging naadloos over in het andere en op een gegeven moment wist hij niet meer wat hij speelde of wat hij had gespeeld. Met gesloten ogen luisterde hij naar de noten, naar de brug en de riff van het ene nummer, die zo gemakkelijk kon worden vervlochten met het andere.

Alle muziek was in de basis gelijk, net zoals alle mensen dat waren. Hij had al lang geleerd dat niemand alleen maar goed was of alleen maar slecht. Mensen plaatsen alles graag in hokjes. Hij kon niet tegen het opgesloten gevoel van dit denken.

Onbewust hadden zijn vingers het ritme opgepikt van het nummer dat de afgelopen dagen continu in zijn hoofd ronddoolde. Met zijn ogen gesloten kon hij haar horen, haar stem zo rijk en tegelijkertijd zo zacht. Hij liet de laatste noot van het nummer wegsterven en deed zijn ogen open.

Het meisje in de deuropening liet de tekst van het lied tot leven komen. Het zonlicht dat op haar scheen, kreeg werkelijk de gouden kleur van honing en in dat moment voelde hij exact op welke plekken hij ooit gebroken was geweest.

3

Audrey

Ze wist niet goed of ze moest klappen of moest hopen dat hij nog meer zou spelen. Toen het allemaal te druk werd beneden, toen alle mensen, de aandacht en het getrek aan haar, haar dreigden te overweldigen, was Audrey gevluht. Onder het motto van een hoognodig bezoek aan het toilet kon ze de zaal uitglippen en belandde uiteindelijk in het trappenhuis, waar ze de trap omhoog had genomen om maar zoveel mogelijk afstand te kunnen scheppen tussen haar en de fans, de camera's, haar moeder. De muziek had haar naar de zaal gelokt maar zijn manier van spelen hield haar vast op haar plek in de deuropening, ze durfde niet verder naar binnen te gaan, ze durfde nauwelijks adem te halen, bang als ze was om hem uit zijn spel te brengen.

'Dat was prachtig.' Haar stem brak en Audrey besepte dat het de eerste keer sinds lange tijd eerlijk was. Het voelde... vreemd. Onwerkelijk. De jongen hief zijn gezicht en keek haar aan. Zonder enige gene ontleedde hij haar. Ongemakkelijk schraapte ze haar keel.

'Dankjewel.' Hij kwam overeind en overbrugde de afstand tussen hen, strekte zijn hand uit. 'Alec.'

Dommig keek ze naar zijn hand. Hij had de vingers van een muzikant, lang en met eelt op de toppen. Een gitarist. Ze slikte opnieuw en vroeg zich af hoe het zou voelen als hij met zijn ruwe

vingers langs haar huid bewoog. Hij liet zijn arm zakken. Het moment om hem aan te raken vervloog.

Ze schraapte opnieuw haar keel. ‘Sorry, ik liep langs en moest gewoon blijven luisteren. Je hebt talent.’

Alec haalde zijn schouders op, niet op een manier die valse bescheidenheid uitdrukte, eerder op een wijze die aangaf dat hij wist dat ze gelijk had. ‘Talent of jaren lang oefenen.’

‘Dat kan natuurlijk ook.’ Het was ontwapenend om te horen hoe iemand toegaf dat zijn kunst niet alleen voortkwam uit iets zo ongrijpbaars als talent. Een leeg begrip inmiddels, dat zijn mysterieuze eigenschap had verloren door alle talentenjachten, door alle zogenaamde talenten in het vak. Mensen zoals zij.

Audrey liet haar blik over de jongen heen gaan. Hij was een goeie kop groter dan zij, wat bijzonder was aangezien ze met haar bijna 1 meter 80 vaak boven mannen uitstak. Zijn bruine haar krulde over de boord van zijn T-shirt, net te lang om modieus te zijn. Er zat een natuurlijke slag in en een lok viel over zijn voorhoofd. Hij keek haar aan met bruine ogen die zo licht waren, dat het leek alsof ze van vloeibaar goud waren. Audrey sloeg haar blik neer onder zijn intense observatie. Alec. Ze herhaalde zijn naam, op de een of andere manier bang om hem te vergeten, om te testen of hij wel echt was en geen hersenspinsel zoals ze die momenteel wel vaker had.

‘En jij bent...?’ Hij glimlachte en zette daarmee een wisselsein om in haar lichaam. Ze wilde hem. Hij zou de spanning die zich al de hele dag in haar opbouwde, kunnen breken. Daar was ze van overtuigd. En nu ze geen pillen had om hetzelfde effect van lethargie te bereiken, was hij een aangename vervanging.

Vastberaden stapte ze de oefenruimte binnen en sloot de deur achter zich. Alec stapte naar achteren, weg van haar. Dat ging niet gebeuren. Ze volgde hem, legde haar hand op zijn schouder en kwam omhoog op haar tenen.

‘Van jou, als je wilt...’ fluisterde ze het antwoord op zijn vraag in

zijn oor, waarbij ze er zorgvuldig op lette dat haar lippen zijn huid raakten.

Als gebrand stapte Alec naar achteren, uit haar aanraking. Hij hief zijn armen omhoog en keek om zich heen, tot zijn blik zich vastklampte aan de gesloten deur. 'Sorry, maar... Sorry.' Met een paar passen was hij weer bij de deur en gooide deze open. 'Het lijkt me beter dat...'

De afwijzing kwam als een klap in haar gezicht. Iedereen wilde wat van haar, en hij niet? Waarom niet? De tranen prikten in haar ogen. Juist nu ze een release nodig had. Wie dacht hij wel dat hij was? Wist hij niet wie hij voor zich had? Blijkbaar niet, anders had hij zijn broek vast al op zijn knieën gehad.

Zonder hem verder nog een blik waardig te gunnen, draaide ze zich om en beende de oefenruimte uit. Boven aan de trap bleef ze staan. Hoe simpel zou het zijn om zich nu naar beneden te laten vallen?

4

Alec

De schaamte op haar gezicht voor ze zich omdraaide en de oefenruimte uit rende, was de reden waarom Alec haar volgde. Het was niet zijn bedoeling geweest haar zo bot te behandelen, maar haar aanraking en de zwoele belofte die ze in zijn oor fluisterde, zette iets in hem op scherp. Een emotie die hij niet wilde, niet kon gebruiken, omdat het een kettingreactie aan andere emoties zou doen ontketenen. Daarbij stond hij onder toezicht en zou iedere vorm van intimiteit binnen de grenzen van het muziekcentrum als onheus worden opgevat. Ongewenst. De gevolgen waren voor hem en het zou hem meer kosten dan hij overhad voor de overduidelijke vlucht die ze bij hem zocht en hem aanbood.

Het meisje stond bovenaan de trap en staaarde naar beneden. Voorzichtig legde hij een hand op haar schouder. Ze schrok en schokte met haar schouder om zich los te maken. Hij liet toe dat ze het contact verbrak, maar bleef dicht genoeg achter haar staan om haar te voelen. Hetzelfde moest voor haar gelden.

‘Misschien is het een idee om opnieuw te beginnen?’ Hij gaf haar een kans de schaamte van zich af te gooien, het gevoel achter haar te laten. De kans die hij zelf met beide handen had aangegrepen, toen hij er uiteindelijk klaar voor was.

Op het moment dat hij dacht dat ze ervoor zou kiezen weg te vluchten, de trap af en te verdwijnen, draaide ze zich om. De

dankbaarheid die kort in haar ogen flitste, brak een stukje van zijn hart af. Als hij het zou kunnen vatten in muziek, was het een voorzichtige opeenvolging van zachte klanken, iets dat je alleen hoorde als je oplette en even snel weer zou verdwijnen, opgaan in een groter geheel van bombastische akoestiek.

Hij stak opnieuw zijn hand naar haar uit, die ze dit keer zonder aarzeling vastgreep. ‘Hoi. Ik ben Alec.’

Ze lachte niet, zoals hij had verwacht. ‘Audrey,’ zei ze en ze schudde krachtig zijn hand. De stevigheid van haar grip verraste hem, ze leek fragiel met haar lange, dunne gestalte. Iets te mager zelfs. Zoals de modellen in de bladen die Rowan trouw las, om zich er vervolgens na het omslaan van elke bladzijde met afschuw over uit te spreken.

Audrey liet zijn hand los en keek hem afwachtend aan. En nu? Als hij het wist, zou hij het haar zeggen. In plaats van op hem te wachten, nam zij het initiatief en ging op de bovenste traptree zitten. Zonder aarzeling nam hij de stille uitnodiging aan en ging naast haar zitten.

‘Dus, Alec...’ Ze keek voor zich uit en samen luisterden ze naar de wijze waarop haar stem weerkaatste in het trappenhuis. Het heel oude gebouw waarbinnen het muziekcentrum was gevestigd, had een prachtig dragende akoestiek. Je zou zonder problemen een optreden kunnen geven op iedere tree. ‘Kom je hier vaker?’

De lach overviel hem en hij liet het gaan, een rommelend geluid dat ook tegen de muren ketste en terugrolde als een baslijn. ‘Minimaal twee keer per week. Ik geef muziekles aan de jongeren hier op dinsdagmiddag en vrijdagmiddag. Alleen vandaag niet, blijkbaar.’

‘Hoe bedoel je?’ Audrey draaide zich naar hem toe. Ze had bruine ogen, maar anders bruin dan die van hem. Donkerder. Er lag een diepte in die niet bij de rest van haar gezicht paste. De frons tussen haar wenkbrauwen gaf haar meer karakter. Ze was prachtig, fijn en vrouwelijk met een lichte gloed op haar wangen,

volle lippen en lang, donker haar dat niet geveerd kon zijn, omdat de kleur te natuurlijk aansloot op de kleur van haar ogen. In een andere setting, op een ander moment, had hij haar aanbod misschien aangenomen. Het zou een immense vergissing zijn. Wat voor haar een paar uur plezier zou zijn, zou voor hem het begin van het einde betekenen. Audrey was het type waarin hij zich zou verliezen, als hij niet oppaste.

‘De lessen zijn afgelast vanwege opnames van een of andere tv-show. Ik heb de memo gemist, geloof ik.’

Ze keek hem verontschuldigend aan en haalde schokkerig haar schouders op. ‘Dat komt door mij. Sorry. Die opnames zijn voor... Voor een dingetje dat mijn moeder heeft geregeld. Het had van mij niet hoeven.’

‘Ik begrijp je niet, geloof ik?’ Haar woorden waren voor meerdere interpretaties vatbaar.

Haar ogen gleden onderzoekend over zijn gezicht en hij bleef stil zitten en liet Audrey hem in zich opnemen. Ergens hoopte hij dat hij genoeg indruk op haar zou maken. ‘Je weet niet wie ik ben,’ stelde ze vervolgens. De woorden hadden geen verdere betekenis dan een simpele constatering. Er lag geen verontwaardiging in, eerder verwondering.

‘Nog niet.’

Audrey fronste opnieuw, stond toen op en daalde de trap af, twee treden tegelijk. Hij liet haar gaan. Toen draaide ze zich nog een laatste keer naar hem om, vlak voor ze de bocht om zou gaan en uit het zicht zou verdwijnen. ‘Tot snel, Audrey,’ zei hij, zonder dat ze het hoorde maar met een rotsvast vertrouwen dat ze elkaar opnieuw zouden treffen.

5

Audrey

‘Waar was je in hemelsnaam?’ Angela trok haar bijna het auditorium weer in. De cameraploeg sprak in een hoekje met een groepje fans en de fotografen waren al vertrokken voor ze naar het toilet was gevluht. Het antwoord deed er niet toe en dus hoefde ze geen leugen te fabriceren om haar afwezigheid te verantwoorden. Het interesseerde Angela namelijk geen ene moeder dat ze er niet was geweest. Of wat ze had gedaan. Of met wie. ‘Brenda wil graag nog dat je een nummertje samen zingt met een paar meiden.’

Direct voelde haar keel rauw aan. Audrey legde haar hand om haar hals, voelde haar hart versneld kloppen onder haar vingers. ‘Mam...’ Wanhopig zocht ze naar een excuus, maar ze kon niets bedenken dat enigszins redelijk zou klinken. Zonder de medicijnen kon ze niet optreden. Het angstzweet brak haar uit. Ze haatte het, de momenten van gevoelloosheid. Ze hield ervan, de momenten van gevoelloosheid. Al tijden zweefde ze tussen de uitersten in.

‘Ik heb al gezegd dat we je stem willen sparen voor de auditie.’ In de manier waarop Angela naar haar keek, zag ze dat zij net zo goed wist dat het een leugen was.

De opluchting kwam voorzichtig, alsof de hand die haar hart even ervoor had proberen fijn te drukken, vinger voor vinger van haar afgestroopt werd. ‘Maar ze willen nog wel graag een paar leuke beelden opnemen met die kinderen.’

Die kinderen.

De jongen, Alec... Uit de manier waarop hij het zei, dat de lessen waren afgelast, had teleurstelling doorgeklonken. Ze vroeg zich af waarom. 'Hoezo hebben we eigenlijk die lessen afgezegd?'

Haar moeder keek haar een tel lang aan, zuchtte daarna alsof het een belachelijke vraag was, verspilling van tijd en moeite. Angela maakte een wegwerpgebaar. 'Omdat ik niet vond dat jij je moest associëren met van die... die probleemjongeren.' Ze rimpelde haar neus alsof ze de probleemjongeren kon ruiken en natuurlijk stonken ze, zo goed kende Audrey haar moeder wel.

'En dus trommel je een stel fans op die wel zijn goedgekeurd?' Alsof ze niet geschikt was om te functioneren buiten de schijnwereld die haar moeder zo vakkundig voor haar in stand hield. Zij was niet alleen nep, de hele wereld rondom haar was nep. Af en toe voelde ze zich net Jim Carrey in *The Truman Show*. Hoe hij met zijn bootje de randen van de wereld raakte.

'Doe niet zo moeilijk.' Angela zuchtte demonstratief, alsof ze een discussie voerde met een lastige peuter in plaats van met een volwassen vrouw. 'En schiet een beetje op, ik wil naar huis.'

Dat was juist alles wat zij niet wilde. Naar huis, om vervolgens gedwongen achter de piano te zitten en het ene nummer na het andere te spelen. Te zingen. Het voelde iedere keer meer als dwangarbeid. Toch liet ze zich door Angela naar het groepje jongeren duwen, nam hun felicitaties met haar selectie met een glimlach aan. Knipoogde. Schudde handjes en poseerde voor de camera, terwijl ze moest aanhoren hoe veel geluk ze wel niet had en hoe graag zij ook zo wilde zijn als haar.

Iedereen wilde zo zijn als Audrey.

Behalve zij.

Thuis was haar eerste stop de badkamer. Terwijl het bad volliep met heet water, rommelde ze in het medicijnkastje. De verpakking gaf aan dat er nog ruim voldoende pijnstillers waren. Ze stak een

strip van acht keer 50mg Tramadol in haar tas. De volgende keer dat iemand haar voor het blok zou zetten om te zingen, zou ze tenminste voorbereid zijn. Het optreden van aankomende zaterdag – volgens Angela wierpen de subtiele hints naar de realityshow en de deelname aan The Voice al hun vruchten af – was voorzien. Daarvoor kon ze haar maatregelen nemen. Godzijdank.

Terwijl ze de kleding van zich afstroopte en in de mand in de hoek van de badkamer trapte, ging haar telefoon. Ze drukte de beller weg, had geen zin in Mitchell en zijn vieze adem, in de manier waarop hij in haar beukte om vervolgens van haar af te rollen en haar achter te laten met het gevoel alsof hij haar een gunst had verleend. Met een zucht liet ze zich in het bad zakken, het hete water prikte in haar huid.

De auditie kwam snel dichterbij. Zoals alles op tv, was ook dit een uitvergroete werkelijkheid. Naast het zoeken naar de perfecte kleding, had haar moeder al een kapper en stylist beschikbaar gevonden voor de dag van de opnames. En natuurlijk was de cameraploeg er ook bij.

Hoe makkelijk zou het zijn om te verdwijnen. Niet zo zeer door het slikken van genoeg pillen om haar de anderhalve minuut op het podium te laten staan, maar gewoon, weg? Ergens waar ze rust zou vinden.

Vroeger hield ze van zingen. Het was idioot te bedenken dat haar doorbraak juist datgene was geweest dat haar liefde voor muziek helemaal om zeep had geholpen. Er was een Duits spreekwoord, herinnerde ze zich van haar lessen op de middelbare school. Toen droomde ze van het podium. Van de spotlight. Nu droomde ze van dat tafeltje achter in de lesruimte, verscholen en veilig.

Was sich liebt, das neckt sich.

Het gekke was, dat ze vandaag even dat veilige gevoel weer had ervaren. Die paar minuten dat ze met Alec samen was geweest, eerst in de oefenruimte waar hij met gesloten ogen de muziek speelde van een van de prachtige werken van Leonard Cohen.

Later toen ze samen op de bovenste traptree zaten. Het lag niet aan de ruimte, maar aan de rust die hij had uitgestraald. De warmte in zijn woorden.

Ze glimlachte, om vervolgens haar hoofd onder water te houden, net zo lang tot haar longen om zuurstof schreeuwden.

Tot ziens, Audrey. Alsof hij ervan overtuigd was dat ze elkaar nog een keer zouden treffen, dat ze hem nog een keer zou opzoeken.

Net op het moment dat haar longen dreigden te knappen, kwam Audrey omhoog. Vol overgave zoog ze de zuurstof naar binnen en ze voelde hoe haar hart hamerde, haar zintuigen op scherp stonden. Hoe het voelde om niet gevoelloos te zijn.

Blijf je graag op de hoogte van de nieuwste boeken
die bij Storm Publishers verschijnen?

Kijk dan op

www.stormpublishers.nl

en geef je op voor de nieuwsbrief.